

[Mose Hansen.]

tidig hermed forhøjes det skattefri eksistensminimum til 7.000 for forsørgere og 3.700 kr. for ikke-forsørgere. Disse ændringer vil i realiteten sige, at af de ca. 2,2 mill. skatteydere, er der nu kun ca. 30.000 skatteydere tilbage, som skal betale skat efter en stærkt progressiv skala, der for ikke-forsørgere rummer 9 og for forsørgere 7 forskellige skalaer. Når disse skatteydere kommer uden for proportionalsskattegrænsen på henholdsvis 22.000 kr. og 14.000 kr., altså bedømt ud fra skalaernes udstrækning, er der således et stykke vej, inden den sidst tjente krone ikke bliver beskattet hårdere end den først tjente krone.

Når der ses bort fra den progression, der fremkommer ved den skattefri bundgrænse, er der som allerede nævnt kun en meget ringe part, 30.000 skatteydere, der falder uden for progressionen. De betydelige lønforhøjelser, som er sket i 1962 på grund af længelidning og pristalsregulering, vil bevirke, at den samlede indkomstmasse, hvoraf, der skal udskrives skat i skatteåret 1963-64, vil være væsentlig større end i 1962-63, og udskrivningsloven vil, trods de lettelser, som forslaget indeholder, alligevel give staten en større indtægt i direkte personlige skatter i det kommende finansår.

Desværre er statens udgifter også steget, så der er behov for flere penge. Selv om finansministeren ved finanslovsforslagets fremsættelse har anslået toner om mådehold, forventes statens udgifter at stige med over 1 milliard kr. i det kommende finansår.

Et så stærkt opsvulmet statsbudget kan kun give nye forbrugsudvidelser. Udgiftstigningerne vidner ikke om, at staten selv har tænkt på at spare, og så længe staten ikke foregår befolkningen med et godt eksempel, er det heller ikke at forvente, at borgerne skal finde det nødvendigt at nedsætte deres forbrug. Svindet i valutabeholdningen i den sidste tid taler sit alvorlige sprog om den stærke forbrugsudvidelse, der finder sted, og vi står derfor i dag og i den kommende tid endnu dårligere rustet til at indtræde i Det europæiske økonomiske Fællesskab. Vi mangler de økonomiske muligheder for at foretage den nødvendige omstillingsproces i erhvervslivet.

Ved fastsættelsen af denne udskrivningslovs skatteskalaer er der ud over dækning af statens udgifter hensynet til valutaforbruget at tage og de dermed forbundne opsparingsproblemer, som jo er særdeles aktuelle i den kommende tid. At regulere valutaforbruget ad skattevejen, såvel den direkte som den indirekte skattevej, viser sig jo i praksis at være en umulig opgave, når skatter og afgifter indgår i pristallet. Den seneste tids udvikling har vist, at denne vej skaber endnu stærkere inflation, fordi man ad denne vej får statsbudgettet til at stige år efter år, og stigende statsbudgetter giver fornyet pres fra befolkningen om nye tilskud, om hjælp fra staten, og det fremkalder igen nye forbrugsudvidelser.

Det er denne økonomiske politik, der fremmer inflationen og dermed undergraver opsparingsevnen og opsparingsviljen i befolkningen. Når indtægtsudjævningen er ført så vidt, at kun som allerede nævnt ca. 30.000 skatteydere har en indtægt, der ligger over 22.000 kr., får den voldsomme progression for indtægter, der ligger over 22.000 kr., karakter af forfølgelse af et mindretal, og hvad berettiger til en så stærk beskatning af dette lille mindretal? En så stærkt stigende beskatning alene til staten af de sidst tjente penge er der intet fornuftigt grundlag for; det kan kun tjene indkomstudjævningens politik, som mit parti ikke vil deltage i.

Det vil derimod være en fordel for produktion, opsparing og den forhåndenværende likviditet, hvis man drager disse skatteydere med ind under proportionalsskatten. Det provenutab, som staten ville få, ville af disse skatteydere blive anvendt til investering og opsparing. Det ville ikke alene være en retfærdighedshandling over for de 30.000 skatteydere, men det ville være samfundsgavnligt, om proportionalsskatten føres til tops i skatteskalaen. Føres proportionalsskatten til tops, så vil det sambeskatningsproblem, der er talt så meget om, være løst, og det bør løses. For det må erkendes, at af de 30.000 skatteydere, der ligger uden for proportionalsskattegrænsen, har en væsentlig del de pågældende indkomster på grund af, at begge ægtefæller har indtægt. De mange, som i dag på grund af sambeskatningen og progressionen ikke øn-